

PROFESSIÓ TEMPORAL DEL G. ALEIX PUIGGALÍ

Homilia del P. Abat Josep M. Soler

4 d'octubre de 2008

Rm 12, 1-13; Ps 26; Jo 15, 9-17

Tenint present una bona part de la vida professional del G. Aleix, hi cap de preguntar-se si avui cau el teló tot marcant una separació com la que es dona en el teatre entre el que viu el públic que ha estat espectador de l'obra i es disposa a sortir de la sala i el que es viu a l'escenari, entre actors, director i tramoistes, fora de la vista de la gent.

No, germans i amics. Avui no cau cap teló definitiu ni es marca cap separació fonamental. Però sí que estem en un moment important, d'inflexió, del que potser podríem anomenar "segon acte" de la vida del G. Aleix, si prenem com a "primer" tot el que va viure abans de la seva entrada a Montserrat. També hi cabria de preguntar-se si és que ha tingut un desengany, si ha perdut el goig de viure, i per això ha optat per fer-se monjo, per prendre un estil de vida que a alguns els pot semblar sense sentit, com una fugida de la realitat.

Però no és res d'això. Si hi ha aquest "segon acte" en la vida del G. Aleix, si ha decidit ben lliurement de fer-se monjo i ha estat acceptat per la comunitat a fer la primera professió per un temps determinat, és per una raó molt profunda. A l'escola de sant Benet i seguint l'exemple de sant Francesc d'Assís del qual avui s'escau la festa, l'Aleix ha acollit la paraula de Jesús que acabem d'escoltar a l'evangeli i ha experimentat com aquesta paraula li anava canviant la vida, fins al punt que, dintre de la continuïtat de la seva fe cristiana, l'ha portat a una ruptura alliberadora. A la rel, hi ha hagut el descobriment de la persona de Jesús com algú que dona sentit a la vida, que encoratja davant les dificultats, que guareix les ferides del cor. El descobriment de Jesús com a persona que viu i que es fa solidària de cada ésser humà.

Més encara. Jesús invita a l'amistat amb ell. No vol que el qui el deixa entrar en la seva vida sigui només un servent seu. Vol una relació personal centrada en l'estimació compartida. Per això, parla de ser amics: *a vosaltres us he dit amics*. I no és una amistat com tantes amistats humanes, bones i riques de fruits, però finites. És una amistat que té una intensitat especial, única. Perquè per part de Jesús som estimats amb el mateix amor amb què el Pare del cel l'estima, a ell. L'amistat amb Jesús ens fa entrar, doncs, en la seva relació única amb Déu Pare.

Quan un ha descobert això, se'n meravella i tracta de correspondre a aquest amor que dona sentit a tot, malgrat la pròpia feblesa i la pròpia incoherència. Viure l'amistat amb Jesús demana, tal com ens deia l'evangeli, dues coses: d'una banda, per dir-ho amb paraules de sant Benet; "no anteposar res a l'amor de Jesucrist" (RB 4, 21); i, de l'altra, procurar estimar aquells que Jesús estima, estimar-los fins a gastar la pròpia vida a favor d'ells. I Jesús estima tothom. Ningú no és exclòs del seu amor.

I, quan s'ha descobert la persona de Jesús i l'amor que ens té, un s'adona que la iniciativa de l'amistat amb ell és seva: *sóc jo que us he escollit*. Això estableix un vincle de confiança amb ell, tal com la cantava el salmista. I porta a canviar la vida, a deixar tot el que no s'adiu amb ell per correspondre a aquesta amistat i *agradar a Déu*.

Tot això –i més– és el que ha anat aprofundint el G. Aleix i ara el porta a donar-se al Crist com a monjo en la nostra comunitat tot preparant-se per a la donació definitiva. Sap –i vol que sigui així– que és un camí de conversió, de treballar-se sense defallir ni desesperar mai de l'amor

misericordiós i entranyable de Déu (cf. RB 4, 74). Per dir-ho amb altres paraules. Si en la seva vida professional havia posat veu –en el doblatge– a d'altres personatges, l'amistat amb Jesús demana de fer-ho a l'inrevés: que Jesús hi posi la veu, que escrigui el guió, i el cristià, el monjo, hi posi la vida. No com un fre a la llibertat personal, sinó com a mitjà per anar trobant la plenitud del propi ésser i l'alliberament integral.

Evidentment, no tothom qui ha descobert Jesucrist i el vol deixar entrar en la seva vida està cridat a seguir el camí monàstic. Tal com deia sant Pau, a la primera lectura, no tots tenim la mateixa *funció* en aquest organisme viu format pels deixebles de Jesús que és l'Església. En la diversitat de maneres de ser i de *dons rebuts*, ens sentim units per un mateix amor fratern centrat en Crist i per una mateixa voluntat de ser solidaris dels nostres germans d'humanitat. Es pot viure l'amistat amb Jesús de moltes maneres, i cadascú ha de descobrir quina és la seva, com el G. Aleix que ha descobert que era en la nostra comunitat. Ara continuarà, amb forces renovades i ajudat per la pregària de tots nosaltres, el procés de treball espiritual que inicià en entrar al monestir. I juntament amb els seus germans monjos podrà continuar estant al servei de tanta gent que busca, a Montserrat, una paraula de confort i d'esperança.

Per això deia en començar que avui no cau cap teló que marqui un punt final. Sinó que ens trobem en un moment àlgid d'un "segon acte", en un procés existencial que tindrà escenes inèdites, com és inèdita l'amistat de cada cristià amb Jesucrist.